

ovšem když ji vzal do ruky, tu hořčici, uviděl to John přes výklad, vytáhl zbraň a vystřelil, jenže právě v tom okamžiku uklouzl, takže místo Dubuise zastřelil mlíkačku, a potom dopadl a zlomil si tu nohu.

– Wlapr! odkašlal si komisař, – není to trochu přitažené za vlasy? Proč by například John střílel na Dubuise?

– Neměli se rádi už od školních let.

– Jak jsi na tohle přišel?

– Chodil jsem s nima do třídy.

Případ šedesátý osmý

– Vykouřils někdy kukačku? zeptal se mě kamarád.

– Jak to myslíš?

– Tys o tom nikdy neslyšel?

– Ne.

– Tak to nemá cenu ti něco vysvětlovat, ale Wlapr, uvědomuješ si, že ti ujíždí vlak?

– Nerozumím.

– Pokud nevíš, co je to „vykouřit kukačku“, tak stárneš, hochu.

Přišel jsem domů a podíval se do zrcadla. Potom jsem napřáhl ruku, ukázal prstem na sebe a pohrozil si:

– Styď se! Neumíš vykourit ani kukačku!

Sedl jsem si a snažil se nemyslet na to, že moje ženská je zase kdesi pryč. Nešlo to. Asi po hodině, kdy jsem si představoval všechno možné, zaklepal komisař:

– Wlapr, jak je?

– Blbě.

– Co se děje?

KOUŘENÍ KUKAČKY

– Mimo normální nával, kdy nevím, co právě teď dělá moje ženská, a jen si to tak představuju, neumím navíc vykourit ani kukačku!

– Já také ne, co kdybysme ji teda vykourili spolu?

– Kukačku?

– Ano.

– Nevím, napřed bysme ji museli chytnout..., namítl jsem.

– Tak ji chytne...

– Ty, komisaři, kukačku jsem nikdy nechytl a navíc to může být krycí heslo třeba pro nějakýho sportovce!

– Kašlem na heslo, normálně vykouríme kukačku a basta! řekl komisař, sportovec sem, sportovec tam!

– Tys pil!

– No a?

– Kde teď seženeme kukačku?

– V obchodě, tam se dnes prodává úplně všechno, prej i atomy.

Zašli jsme do obchodu a donesli si v sáčku kukačku.

– Vykuř ji první, navrhoval zbaběle komisař.

– To nejde, hejbe se.

Naklonil se nad sáček.

– Má hezkej zobák!

– Právě, jak bys ji chtěl asi vykourit, ty chytrej?

– Nevím, možná kdyby byla mrtvá...

– Ty bys ji zabil?

– Ne.

Oba jsme se koukali do sáčku a přemýšleli, co si počít.

– Třeba by stačilo požuzlat jí ocásek! navrhoval komisař.

– Klovne tě, namítl jsem.

Připustil to.

– Tak co budeme dělat?

– Pustíme ji a rozhlásíme, že jsme ji vykourili!

Otevřeli jsme okno. Kukačka odlétla.

Druhý den jsem potkal přítele.

– Vykouřil jsem kukačku, oznámil jsem mu hrdě.

– To není možné, namítl zmateně.

– Jakto?

– Pro kukačky teď není vhodné období.

– Pro moji bylo.

– Je zima, budou až na jaře.

– Možná že jsem vykouřil jinou než ty...

– Vždyť ti neteče ani sople! Tak jak jsi ji mohl vykouřit?

Vzdal jsem to. Uvědomil jsem si, že mi definitivně ujel vlak a že bych měl někam pro zbytek života zalézt, stydět se a moc se neukazovat.

Případ šedesátý devátý

– Pane Wlapr! zavolala na mě zoufale přes ulici sousedka,

– ztratil se mi Johníček!

Počkal jsem, až mě doběhne, a potom ji pozval k Tomovi na kávu.

– Tome! Dvě kávy a nerušit!

Tom se přirítíl okamžitě.

– Hele, Wlapr, že ty teď budeš řešit nějaký případ?

– Zatím jen zjišťuji fakta, potom si je začnu ověřovat a...

– Wlapr, můžu být u toho? Prosím! Ještě jsem tě nikdy neviděl pracovat!

Mávl jsem rukou a začal se ustrašené sousedky vyptávat:

– Jak je starý?

– Pět let.

– Co měl naposledy na hlavě?